

Η Π Α

Νέα Υόρκη

ΗΠΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΛΛΑΔΑ
ΕΚΤΟΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ

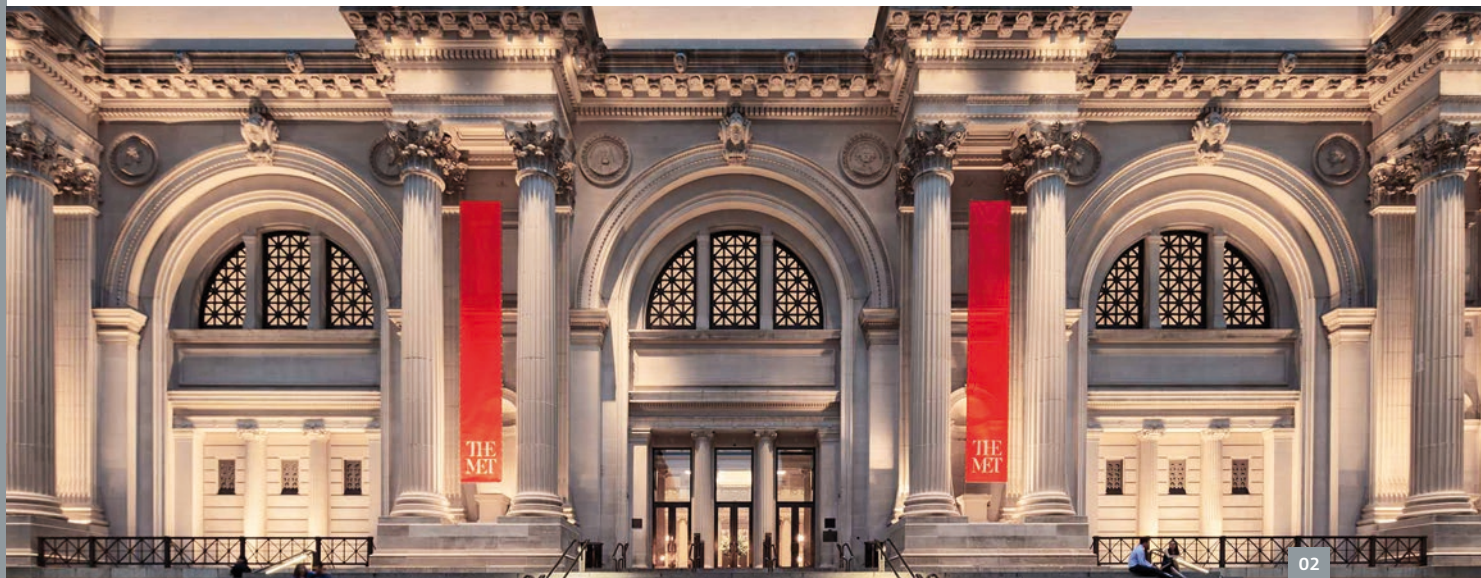
ΕΛΛΗΝΟΡΩΜΑΪΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

01

Στην καρδιά του Μανχάταν, ακουμπώντας στο δυτικό όριο του Central Park, το κεντρικό παράρτημα του Μητροπολιτικού Μουσείου Τέχνης της Νέας Υόρκης παρουσιάζει ένα πανόραμα πολιτισμών που εκτείνονται σε περισσότερες από πέντε χιλιετίες και περιλαμβάνουν θησαυρούς που έχουν συγκεντρωθεί από κάθε γωνιά της γης. Μία από τις συλλογές του απαρτίζεται από εξαιρετικά έργα της ελληνορωμαϊκής αρχαιότητας, όλα τους υψηλής καλλιτεχνικής και ιστορικής αξίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΖΗΔΡΟΥ
Αρχαιολόγος

02

ΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΕΧΝΗΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ, ΕΥ-
 ρύτερα γνωστό ως The Met, ιδρύθηκε το 1870 και είναι το μεγαλύτερο
 μουσείο τέχνης των Ηνωμένων Πολιτειών. Τα αντικείμενα των συλ-
 λογών του, που ο αριθμός τους ξεπερνά τα δύο εκατομμύρια, στεγά-
 ζονται σήμερα σε τρία εμβληματικά κτήρια της πόλης: Το κεντρικό
 κτήριο βρίσκεται στην 5η Λεωφόρο (The Met Fifth Avenue) και φι-
 λοξενεί μία από τις μεγαλύτερες συλλογές έργων τέχνης στον κόσμο.
 Το MET Breuer στεγάζει τη συλλογή έργων μοντέρνας και σύγχρο-
 νης τέχνης, ενώ μια ευρεία συλλογή από ευρωπαϊκά μεσαιωνικά
 τεχνουργήματα (12ος–15ος αι.) παρουσιάζεται στο αρχιτεκτονικό
 σκηνικό γαλλικών αββαειών και μονών του MET Cloisters. Στο
 σύνολό τους, οι μόνιμες συλλογές του Μουσείου καλύπτουν πε-
 ρισσότερα από 5.000 χρόνια πολιτισμού.

Το Μουσείο έχει κατανείμει τα αντικείμενά του σε 17 αυτοτελή
 τμήματα, τα οποία εποπτεύονται από περίπου εκατό εφόρους. Συ-
 γκεκριμένα, υπάρχουν: η «Αμερικανική Πτέρυγα», το τμήμα «Όπλα και Πα-
 νοπλίες», τα τμήματα τεχνών με γεωγραφικό προσδιορισμό («αρχαία Εγγύς Ανα-
 toλή», «Αφρική, Ωκεανία και Αμερική», «Ασία»), το «Ινστιτούτο του ενδύματος»
 και ποικίλες συλλογές: ζωγραφικής και χαρακτικών, αρχαίας αιγυπτιακής τέχνης,
 ευρωπαϊκής ζωγραφικής, ευρωπαϊκής γλυπτικής και διακοσμητικών τεχνών, αρ-
 χαίας ελληνικής και ρωμαϊκής τέχνης, ισλαμικής τέχνης, μεσαιωνικής τέχνης,
 μοντέρνας και σύγχρονης τέχνης, μουσικών οργάνων, φωτογραφιών και η Συλ-
 λογή Robert Lehman. Στην τεράστια ποικιλία που εμφανίζουν τα αντικείμενα ως
 προς την ύλη και την τεχνική κατασκευής τους ανταποκρίνονται έμπειροι συντη-
 ρητές και άλλοι εξειδικευμένοι επιστήμονες του Μουσείου.

Οι βιβλιοθήκες του Μουσείου αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του. Η κεντρική
 βιβλιοθήκη Thomas J. Watson υποστηρίζει την έρευνα και τις δραστηριότητες
 εφόρων και ερευνητών και περιλαμβάνει πολύτομες εκδόσεις, μονογραφίες, κα-
 ταλόγους εκθέσεων, περιοδικές εκδόσεις, καταλόγους πωλήσεων και δημοπρα-
 σιών, συλλογή σπάνιων βιβλίων και χειρογράφων κ.ά. Στη βιβλιοθήκη Nolen, που
 είναι ανοιχτή στο κοινό, έχει δημιουργηθεί ξεχωριστό τμήμα για παιδιά και εκπαι-
 δευτικούς, με βιβλία, εικονογραφημένα ή μη, DVD και βίντεο.

Το Μουσείο φιλοξενεί τακτικά περιοδικές εκθέσεις. Όσες είναι μικρές διοργα-
 νώνονται στους χώρους των αντίστοιχων τμημάτων. Οι μεγάλες διεθνείς περιοδι-
 κές εκθέσεις, εμπλουτισμένες με έργα από άλλα μουσεία ή και συλλογές άλλων
 χωρών, αναπτύσσονται στους χώρους που έχουν προβλεφθεί για αυτόν το σκοπό
 και αναδεικνύουν ποικίλες θεματικές: Πότε παρουσιάζουν έργα ενός συγκεκρι-
 μένου καλλιτεχνικού κινήματος, άλλοτε αφιερώνονται σε κάποιον μεμονωμένο
 καλλιτέχνη κ.ο.κ.

Ιστορία

Το Μουσείο άνοιξε για πρώτη φορά τις πύλες του στις 20 Φεβρουαρίου 1872, σε
 ένα κτήριο στον αριθμό 681 της 5ης Λεωφόρου. Ο John Taylor Johnston, διευθυ-
 ντικό στέλεχος των αμερικανικών σιδηροδρόμων, υπήρξε ο πρώτος του πρόεδρος,
 ενώ η προσωπική του συλλογή αποτέλεσε τον πυρήνα του Μουσείου. Ο καλλιτέ-
 χνης Eastman Johnson θεωρείται συνιδρυτής του Μουσείου, από κοινού με βιο-
 μηχανούς εκείνης της περιόδου. Ο στρατιωτικός Luigi Palma di Cesnola υπήρ-
 ξε ο πρώτος του διευθυντής. Η θητεία του διήρκεσε από το 1879 έως το 1904. Υπό
 την καθοδήγησή του, τα εκθέματα, τα οποία αρχικά περιοριζόνταν σε μία λίθινη
 ρωμαϊκή σαρκοφάγο και 174 ευρωπαϊκούς κυρίως πίνακες ζωγραφικής, πολλα-
 πλασιάστηκαν μέσα σε σύντομο διάστημα.

Σημαντική για το Μουσείο στάθηκε η δράση και η υποστήριξη της οικογένειας

03

01

Χάλκινη υδρία από το Άργος (μέσα
 5ου αι. π.Χ.). Συγκροτείται από τμήματα
 σαφώς δομημένα, που δημιουργούν
 ένα αρμονικό, ως προς τις αναλογίες,
 σύνολο. Την ήπια μετάβαση από
 το απλό σώμα στη ζώνη του ώμου
 χαρακτηρίζει κομψή καμπύλη.
 Ο ώμος διακοσμείται με απλό σχέδιο,
 παρόμοιο με εκείνο του ποδιού.
 Ο λαιμός καταλήγει σε πλατύ στόμιο
 από όπου αναδύεται η προτομή
 γυναικείας μορφής που
 εδράζεται στη λαβή της υδρίας.
 Η κεφαλή της μορφής με την περίτεχνη
 κόμη φέρει πόλο. Επιγραφή στο στόμιο
 του αγγείου μαρτυρεί ότι η υδρία
 δόθηκε ως έπαθλο σε αγώνες που
 διεξήχθησαν στο Ηραίο του Άργους
 προς τιμήν της θεάς Ήρας.

02

Άποψη της πρόσοψης του κεντρικού
 κτηρίου του Μητροπολιτικού Μουσείου
 Τέχνης στην 5η Λεωφόρο του Μανχάταν.

03

Ο αρπιστής, κυκλαδικό ειδώλιο από
 παριανό μάρμαρο (2800–2700 π.Χ.).
 Η ανδρική μορφή, καθισμένη σε θρόνο
 με ερεισίνωτο, κρατά έγχορδο μουσικό
 όργανο. Αξιοσημείωτη είναι η
 λεπτομερειακή και ρεαλιστική απόδοση
 των χεριών και των βραχιόνων.

04

05

04

Πήλινα γυναικεία μυκηναϊκά ειδώλια της Ύστερης Ελλαδικής ΙΙΑ (περ. 1400–1300 π.Χ.).

Τα συγκεκριμένα είναι γνωστά ως «ειδώλια τύπου Τ και Φ», εξαιτίας της ομοιότητας του σχήματός τους με τα αντίστοιχα γράμματα της αλφαβήτου. Φορούν μακρύ ένδυμα, πιθανώς κάποιου είδους χιτώνα. Έχουν περίτεχνη κόμμωση, με βοστρύχους στο πίσω μέρος της κεφαλής και κάποιους άλλους, ελεύθερους, να πλαισιώνουν αρμονικά το μέτωπο. Διακρίνονται ίχνη πέπλου και περιδεραίων.

05

Μαρμάρινη γυναικεία μορφή της Πρώιμης Κυκλαδικής περιόδου ΙΙ (περ. 2700–2600 π.Χ.).

06

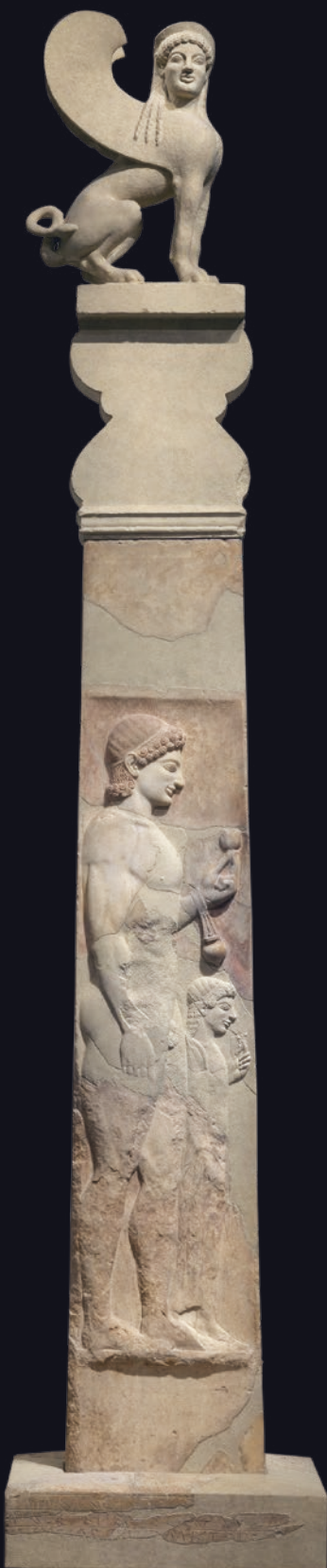
Πήλινο τρίωτο αγγείο της Υστερομινωικής περιόδου Ι (περ. 1600–1500 π.Χ.). Προέρχεται από τη συλλογή του Ερρίκου Σλήμαν. Οι σπείρες, οι αψίδες και τα καμπυλόσχημα μοτίβα καλύπτουν το σώμα του ιδανικά, ενώ τα χρηστικά τμήματά του, όπως οι λαβές, υποδηλώνουν την ύπαρξη πώματος.

06

07

08

07

Αττικός κούρος από ναξιώτικο μάρμαρο (περ. 590–580 π.Χ.). Πρόκειται για ένα από τα πρωιμότερα γλυπτά στην Αθήνα που απεικόνισαν ανθρώπινη μορφή. Η συγκεκριμένη στάση, με το ένα πόδι να κινείται προς τα εμπρός και τα χέρια κολλημένα στο σώμα, κυριάρχησε στη γλυπτική καθ' όλη τη διάρκεια του 6ου αι. π.Χ. Ο πρώιμος αυτός κούρος, όμως, ξεχωρίζει για τις γεωμετρικές φόρμες και τις ανατομικές λεπτομέρειες που έχουν αποδοθεί με όμορφα συμμετρικά σχέδια.

08

Μαρμάρινη αττική επιτύμβια στήλη στην οποία απεικονίζονται νέος και μικρό κορίτσι, με κομψή σφίγγα στην επίστεψη (περ. 530 π.Χ.). Πρόκειται για την πληρέστερα σωζόμενη αρχαϊκή επιτύμβια στήλη αυτού του τύπου. Τμήματά της είναι αντίγραφα, όπως η κεφαλή του κοριτσιού, το δεξί χέρι του νέου, το κιονόκρανο και η επίστεψη με τη σφίγγα. Ο νέος άντρας απεικονίζεται ως αθλητής και έχει περασμένο στον καρπό του έναν αρύβαλλο. Κρατά ρόδι, φρούτο που σχετίζεται τόσο με τη γονιμότητα όσο και με το θάνατο, υποδηλώνοντας ότι είχε φτάσει στην εφηβεία πριν πεθάνει. Το νεαρό κορίτσι, πιθανώς αδελφή του, κρατά λουλούδι. Αυτό το εξαιρετικό και πολυτελές μνημείο, ύψους 4,23 μ., δεν μπορεί παρά να κατασκευάστηκε από κάποια πλούσια αριστοκρατική οικογένεια. Από την τμηματικά σωζόμενη επιγραφή, ορισμένοι μελετητές έχουν αποκαταστήσει το όνομα του νέου, Μεγακλής, συνδέοντάς τον με την επιφανή οικογένεια των Αλκμεωνιδών.

09

09

Βυζαντινό χρυσό ενώτιο
(6ος–7ος αι. μ.Χ.).

10

Χάλκινο ελληνιστικό αγαλμάτιο του 3ου–2ου αι. π.Χ. Απεικονίζεται κοιμώμενος ο θεός Έρως. Πρόκειται για μια εικόνα εντελώς διαφορετική από εκείνη του πανίσχυρου, συχνά σκληρού και απρόβλεπτου Έρωτα, που κυριαρχεί στην αγγειογραφία της Αρχαϊκής περιόδου. Ο θεός, που έχει αποδοθεί με νατουραλιστικές λεπτομέρειες ως ένα στρουμπουλό νήπιο σε χαλαρή στάση, δίνει μια αίσθηση αμεσότητας. Πιθανώς, το γλυπτό αποδίδει κάποιο ζωντανό μοντέλο. Η βάση αποτελεί σύγχρονη προσθήκη, ενώ το πρωτότυπο θα πρέπει να είχε ξεχωριστή λίθινη βάση. Γενικά, το αγαλμάτιο θεωρείται ως το τελειότερο παράδειγμα Κοιμώμενου Έρωτα, κρίνοντας από τα πολυάριθμα αντίγραφα του, αλλά είναι συγχρόνως και ένα από τα ελάχιστα αρχαία πρωτότυπα που έφτασαν ως εμάς. Βέβαια, ο συγκεκριμένος τύπος του Κοιμώμενου Έρωτα ήταν ιδιαίτερα δημοφιλής τόσο στην ελληνιστική όσο και στη ρωμαϊκή τέχνη.

10

Lehman. Κατά τη δεκαετία του '60, ο Robert Lehman έγινε ο πρώτος πρόεδρος του Συμβουλίου του Μουσείου. Μετά το θάνατό του, το 1969, το ομώνυμο ίδρυμά του δώρισε στο Μουσείο περίπου 3.000 έργα τέχνης από τη μοναδική συλλογή του που, καθώς εμπλουτιζόταν συνεχώς επί 60 χρόνια, είχε αναδειχθεί σε μία από τις πλέον ξεχωριστές ιδιωτικές συλλογές των ΗΠΑ. Τα έργα τοποθετήθηκαν στην πτέρυγα Robert Lehman, η οποία άνοιξε για το κοινό το 1975.

Αρχιτεκτονική

Το 1871, μετά από διαπραγματεύσεις με τον Δήμο της Ν. Υόρκης, παραχωρήθηκε στο Μουσείο έκταση για την ανέγερση του κτηρίου. Το αρχικό οικοδόμημα σχεδιάστηκε στον τύπο του «μαουσολείου», με κόκκινες πλίνθους και λίθους. Ωστόσο, το φιλόδοξο αυτό σχέδιο απορρίφθηκε. Έτσι, δημιουργήθηκε ένα νέο αρχιτεκτονικό σχέδιο, το οποίο έκτοτε δέχθηκε αρκετές προσθήκες, όπως είναι, για παράδειγμα, η εντυπωσιακή πρόσοψη.

Ο αρχιτέκτονας Kevin Roche επιβλέπει τις εργασίες για το κυρίως κτήριο και τις επεκτάσεις του τα τελευταία 42 χρόνια. Γύρω στο 2010, η έκταση του Μουσείου ξεπερνούσε τα 190.000 τ.μ., ενώ το μέγεθός του είχε εικοσπλασιαστεί σε σύγκριση με το αρχικό οικοδόμημα του 1880. Στη σημερινή του μορφή, το συγκρότημα απαρτίζεται από ένα σύνολο περίπου 20 κατασκευών, οι περισσότερες από τις οποίες δεν είναι βέβαια ορατές από το εξωτερικό του. Το 1986 το κεντρικό κτήριο του Μουσείου χαρακτηρίστηκε ως Εθνικό Ιστορικό Ορόσημο, λόγω της μνημειώδους αρχιτεκτονικής του αλλά και της σημασίας του ως πολιτιστικού ιδρύματος.

Η Ελληνορωμαϊκή Συλλογή

Η Ελληνορωμαϊκή Συλλογή του Μουσείου, που θεωρείται από τις πλουσιότερες της Βόρειας Αμερικής, περιλαμβάνει έργα τέχνης ποικίλων ιστορικών και πολιτισμικών περιόδων, χρονολογούμενα από τη Νεολιθική εποχή (περ. 4500 π.Χ.) μέχρι το 312 μ.Χ., όταν ο Μ. Κωνσταντίνος ασπάστηκε το χριστιανισμό.

Αν και το Μουσείο απέκτησε το πρώτο αντικείμενο της συλλογής, μία ρωμαϊκή σαρκοφάγο, ήδη το 1870, έτος της ίδρυσής του, το τμήμα της Ελληνορωμαϊκής Συλλογής ιδρύθηκε επίσημα το 1909. Σήμερα περιλαμβάνει περισσότερα από 35.000 αντικείμενα, στα οποία συγκαταλέγονται τόσο αγάλματα υπερφυσικού μεγέθους όσο και μικρά κτερίσματα, κατασκευασμένα από όλα σχεδόν τα υλικά που χρησιμοποίησαν οι τεχνίτες και οι καλλιτέχνες της αρχαιότητας: μάρμαρο, ασβεστόλιθο, ππλό, χαλκό, χρυσό, ασημί, γυαλί, ελεφαντόδοντο, οστά, σίδηρο, κεχριμπάρι, ξύλο και μόλυβδο.

Οι συλλογές του τμήματος εκπροσωπούν την τέχνη του ελλαδικού χώρου και των εδαφών της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Υπάρχουν αντικείμενα από τις ελληνικές αποικίες που είχαν ιδρυθεί γύρω από τη Μεσόγειο και τον Εύξεινο Πόντο, αλλά και από την Κύπρο, η οποία εξελληνιζόταν σταδιακά. Αντίστοιχα, στη ρωμαϊκή τέχνη, τα γεωγραφικά όρια ανταποκρίνονται στις κατακτήσεις της Ρώμης. Το τμήμα περιλαμβάνει επίσης αντικείμενα από την προϊστορική Ελλάδα (Ελλαδική, Κυκλαδική και Μινωική περίοδο), καθώς και από τους λαούς της προρωμαϊκής Ιταλίας, κυρίως τους Ετρούσκους.

Ακόμη κι αν περιοριστούμε στα σημαντικότερα αποκτήματα της Ελληνορωμαϊκής Συλλογής, θα δυσκολευτούμε πολύ να ξεχωρίσουμε κάποια. Υπάρχουν τα κυπριακά γλυπτά, που απηχούν την ελληνική επιρροή, μετασχηματισμένη και συνδυασμένη με στοιχεία από τον πολιτισμό των διαφόρων λαών που κατέλαβαν το νησί. Τα κυκλαδικά γλυπτά της 3ης χιλιετίας π.Χ. Τα αρχαία ελληνικά αγγεία, μελανόμορφα και ερυθρόμορφα. Οι μαρμαρίνες και χάλκινες ρωμαϊκές προτομές. Τα μαρμαρίνα ρωμαϊκά αντίγραφα αρχαίων ελληνικών χάλκινων αγαλμάτων φυ-

11

12

11

Χάλκινος καθρέφτης από το Άργος (μέσα 5ου αι. π.Χ.), πλαισιωμένος και διακοσμημένος με ανθρώπινες, ζωικές και μυθολογικές μορφές.

Τον καθρέφτη στηρίζει κομψό γυναικείο αγαλματίδιο επάνω σε βάση. Η μορφή φέρει πέπλο με αρμονικές πτυχώσεις. Η σοβαρή της έκφραση και η στάση του σώματός της θεωρούνται χαρακτηριστικές του αυστηρού ρυθμού. Δύο φτερωτοί Έρωτες μοιάζει να αιωρούνται πάνω από το κεφάλι της. Ένα κυνηγόσκυλο με ένα λαγό, μία σειρήνα, ένα πτηνό και μία ακόμη γυναικεία μορφή συμπληρώνουν το διάκοσμο.

12

Ζεύγος χρυσών ελληνιστικών ενωτίων με διακόσμηση από κρεμαστούς Έρωτες (3ος-2ος αι. π.Χ.).

13

Πήλινος αρχαϊκός αττικός δίγλωσσος αμφορέας του αγγειοπλάστη Ανδοκίδα (περ. 530 π.Χ.). Στη μία πλευρά του σώματος απεικονίζονται ο Ηρακλής και ο Απόλλωνας να ερίζουν για την κατοχή του δελφικού τρίποδα. Στην αντίθετη όψη, Σάτυρος και Μαινάδα πλαισιώνουν τον Διόνυσο. Στο χείλος, στη μία όψη διακρίνεται ο Ηρακλής και στην άλλη το λιοντάρι της Νεμέας. Η ερυθρόμορφη διακόσμηση αποδίδεται στον Ανδοκίδα, ενώ η μελανόμορφη στον Λυσιππίδη.

14

Αττική επιτύμβια στήλη από πεντελικό μάρμαρο (περ. 360 π.Χ.), στην οποία απεικονίζεται οικογένεια. Είναι μία από τις αρτιότερες επιτύμβιες στήλες της Κλασικής περιόδου. Ωστόσο, λόγω του αποσπασματικού της χαρακτήρα, δεν έχουν διασωθεί επιγραφές που θα βοηθούσαν στην ταύτιση του νεκρού. Τόσο ο καθιστός άνδρας όσο και η πεπλοφόρος γυναίκα κοιτούν ευθεία μπροστά, ενώ η νεαρότερη γυναίκα έχει χαμηλωμένο το βλέμμα. Πιθανώς, θρηνούν τη νεκρή κόρη τους ή εκείνη τον νεκρό πατέρα της ή, σύμφωνα με άλλη εκδοχή, η νεαρή γυναίκα είναι η μόνη ζωντανή από την οικογένειά της. Παρ' όλη όμως την ασάφεια και τη θλίψη των προσώπων, το ανάγλυφο δίνει την αίσθηση ότι πρόκειται για μια «δεμένη» οικογένεια.

15

Πήλινος αρχαϊκός αττικός μελανόμορφος αμφορέας (περ. 530 π.Χ.). Στη μία όψη απεικονίζεται μονομαχία δύο πολεμιστών, ενώ στην άλλη διακρίνεται ο Διόνυσος, πλαισιωμένος από δύο Σατύρους. Ο αμφορέας αποδίδεται στον μαθητή του Εξηκία Λυσιππίδη, αγγειογράφο που ειδικευόταν σε μεγάλου μεγέθους αγγεία. Στα τέλη του 6ου αι., αγγεία αυτού του τύπου διακοσμούνται είτε με ελάχιστες μορφές είτε με πολυπληθείς σκηνές.

16

Πήλινος κορινθιακός αρχαϊκός αρύβαλλος (περ. 640–625 π.Χ.). Στο σώμα του αγγείου διακρίνεται φτερωτός λέοντας, πλαισιωμένος από ρόδακες.

15

16

σικού μεγέθους του 5ου και του 4ου αιώνα π.Χ. που χάθηκαν ή καταστράφηκαν, αλλά και πρωτότυπα μαρμάρινα αγάλματα του 4ου αιώνα π.Χ.

Ας σημειωθεί, επίσης, ότι η εξαιρετικά πλούσια συλλογή αρχαϊκών αττικών γλυπτών συγκρίνεται μόνο με την αντίστοιχη του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου της Αθήνας. Ιδιαίτερη αναφορά οφείλεται και στη συλλογή παναθηναϊκών αμφορέων και αντικειμένων που σχετίζονται με τον αθλητισμό στην αρχαία Ελλάδα.

Ξεχωρίζουν επίσης τα επιτύμβια γλυπτά, ανάμεσά τους μεγάλου μεγέθους μαρμάρινα επιτύμβια αγγεία, που χρησιμοποιούνταν στη σήμανση των τάφων, αλλά και τα πήλινα αγαλματίδια θηλυκών μορφών που εντυπωσιάζουν με το νατουραλισμό, τη ζωντάνια και τη γοητεία τους. Εκτίθενται επίσης τοιχογραφίες από δύο επαύλεις κτισμένες στις πλευρές του Βεζούβιου, στο Boscoreale και στο Boscotrecase. Ο επισκέπτης μπορεί να θαυμάσει ακόμη γυάλινα και ασημένια αντικείμενα ιδιαίτερα υψηλής αισθητικής αξίας, από τα τελειότερα παγκοσμίως, καθώς και κοσμήματα, στα οποία αντανακλάται ο πλούτος του ελληνικού κόσμου λίγο πριν από την έναρξη της Ελληνιστικής περιόδου.

Τα όπλα και οι πανοπλίες από την αρχαία Ελλάδα και τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ανήκουν στην ομώνυμη θεματική συλλογή του Μουσείου.

Το τμήμα της Ελληνορωμαϊκής Συλλογής συνοδεύεται από βιβλιοθήκη, με καταγεγραμμένους 12.000 τόμους για τη μελέτη της αρχαίας ελληνικής και ρωμαϊκής τέχνης. Επίσης ειδικεύεται σε αρχαιολογικές μελέτες, σε καταλόγους εκθέσεων και δημοπρασιών, όπως και σε εγχειρίδια σχετικά με τη γλυπτική και την αγγειογραφία. Η εν λόγω βιβλιοθήκη διαθέτει σπάνια βιβλία, φωτογραφίες και εκτεταμένο αρχειακό υλικό. Η συλλογή βιβλίων ξεκίνησε το 1909, έτος ίδρυσης του τμήματος της Ελληνορωμαϊκής Συλλογής, και εμπλουτίστηκε χάρη στη γενναιοδωρία των εφόρων, των εργαζομένων και του Συλλόγου Φίλων του Τμήματος, «οι Φιλόδωροι». Το 1996 όμως, η σημαντική δωρεά του Ιδρύματος «Αλέξανδρος Ωνάσης» επέτρεψε στο Μουσείο να μετατρέψει την αρχική του συλλογή βιβλίων στη σημερινή Βιβλιοθήκη.

Ένα ακόμη χαρακτηριστικό της Ελληνορωμαϊκής Συλλογής είναι ότι η πλειονότητα των αντικειμένων ανήκει στη μόνιμη έκθεση του τμήματος. Ας σημειωθεί ότι το τμήμα της ελληνορωμαϊκής τέχνης διοργανώνει τακτικά εκθέσεις, επιλέγοντας κάθε φορά εξαιρετικά ελκυστικά θέματα. Η πιο πρόσφατη έκθεση, η οποία ολοκληρώθηκε τον Φεβρουάριο του 2019, είχε τίτλο «Dangerous Beauty: Medusa in Classical Art» («Επικίνδυνη ομορφιά: η Μέδουσα στην κλασική τέχνη»), ενώ σκοπό της ήταν να σκιαγραφήσει τις αλλαγές στη σύλληψη και την απεικόνιση της Μέδουσας από την αρχαιότητα έως σήμερα.

Οι συλλογές του Μητροπολιτικού Μουσείου Τέχνης της Νέας Υόρκης περιλαμβάνουν επίσης μεγάλη ποικιλία αντικειμένων τόσο της προμεσαιωνικής και μεσαιωνικής Ευρώπης όσο και του Βυζαντίου, τα οποία χρονολογούνται από τον 4ο έως και τον 16ο αιώνα και, ως εκ τούτου, δεν εντάσσονται στο ελληνορωμαϊκό τμήμα. Η Μεσαιωνική Συλλογή αναπτύσσεται στον πρώτο όροφο του κεντρικού κτηρίου του Μουσείου. Τα βυζαντινά αντικείμενα που εκτίθενται δεν διαχωρίζονται από τα αντίστοιχα της μεσαιωνικής Ευρώπης. Πρόκειται κυρίως για δισδιάστατα ή τρισδιάστατα έργα τέχνης, με τα θρησκευτικά να επικρατούν: εκκλησιαστικά και επιτύμβια γλυπτά, αντικείμενα από πολύτιμα μέταλλα και ελεφαντόδοντο, ταπισερί κ.ά.

Το 2007, το Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης ολοκλήρωσε ένα 15ετές πρόγραμμα για τον επανασχεδιασμό και την επανέκθεση της Ελληνορωμαϊκής Συλλογής που, ειρήσθω εν παρόδω, συγκαταλέγεται σε μια από τις δημοφιλέστερες συλλογές του Μουσείου.

17

Χάλκινο αγαλματίδιο ίππου της Γεωμετρικής εποχής (8ος αι. π.Χ.). Η σαφήνεια και η κομψότητα της μορφής το κατατάσσουν στα εξαιρετικά δείγματα της γεωμετρικής τέχνης.